

Štvrtok, 29. 02. 2024, ráno

Viera

Kto stratil majetok, stratil veľa, kto stratil slobodu, stratil viac, kto stratil vieru, stratil najviac.

Potom si sadol oproti chrámovej pokladnici a pozeral sa, ako ľud hádže peniaze do pokladnice. Viacerí boháči hádzali mnoho. Prišla aj istá chudobná vdova a vhodila dve drobné mince čo je kvadrans. Zavolať svojich učeníkov a povedal im: „Veru, hovorím vám: Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci, čo hádzali do pokladnice. Lebo všetci dávali zo svojho nadbytku, ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie.“ (Mk 12, 41 – 44)

Zuzana sa pokúsila vstať. Následky bitky jej to však neuláhčovali. Fyzická bolesť kričala z jej dobitého a pomliaždeného tela. Citové zranenie jej trhlo srdce na dvoje. Čo urobila, že si zaslúžila taký surový trest? Kradla? Alebo niečo úmyselne zničila? Napadla niekoho? Nie, nič také. Zuzana, 14 ročné dievča, iba priniesla do školy svoju Bibliu. V jej rodnej krajine, v Iráne, verejne čítať Bibliu a hovoriť o Ježišovi, je zločin. Riaditeľ školy, do ktorej Zuzana chodila, si ju vzal bokom a povedal jej, aby prestala nosiť Bibliu do školy. A zdôraznil, že musí prestať hovoriť o Ježišovi. Zuzana sa pozrela riaditeľovi do očí a povedala, že neprestane. Snažila sa vysvetliť mu, že Kristus je pre ňu všetkým. Riaditeľ si dal zavolať jej matku. Aby toho nebolo dosť, zbil Zuzanu pred jej matkou. „Teraz“ povedal, „povedzte svojej dcére, aby už o Ježišovi nehovorila.“ „Nemôžem, pretože milujem Ježiša viac, ako svoju dcéru.“ Zuzana pochopila do hĺbky silu matkiných slov.

Sme veriaci. Alebo ak nie, tak aspoň hľadajúci. O čom však je naša viera? Čoho sa týka? Čo nasledujeme? Skôr, než si na túto otázku odpovieme, povedzme si najprv, o čom naša viera nie je. Čo nenasledujeme.

Nie sme nasledovníkmi myšlienky, hoci myšlienky, ktoré sa nachádzajú v Písme, sú pekné a príťažlivé. Aj iné náboženstvá oplývajú peknými myšlienkami.

Nie sme nasledovníkmi ani morálneho systému, hoci morálny systém, ktorý je založený na evanjeliách, je veľkolepý a vždy, keď sa zachovával, sa ukázal ako naplno účinný. No kresťanstvo nie je o tom. Je aj o tom, no nie hlavne o tom, a nie na prvom mieste o tom.

Nie sme nasledovníkmi ani slávností a slávení, hoci aj toto je možné nájsť v kresťanstve. Slávenie a rituál má pre človeka veľký význam.

Čo teda nasledujeme? **Sme nasledovníkmi osoby Ježiša Krista.** Centrom a podstatou našej viery a našej formácie nie je ani myšlienka, ani hodnoty, ani rituál, ale osoba Ježiša Krista (hoci v ňom sa nachádzajú všetky tri menované veci). Ježiš chce apoštolov upriamiť na podstatu. Apoštoli sa zdajú byť nechápaví. Stále majú problém pochopiť, aká je rola Ježiša Krista hlavne v súvislosti s Bohom, ktorého Ježiš nazval svojim Otcom. Pre apoštolov, ako konečne pre všetkých, cesta k Bohu a poznanie Boha bolo tým najvyšším cieľom. Ich túžba po Bohu bola najvyššou možnou túžbou. Preto sa teda pýtajú, ako im on môže sprostredkovať tohto Boha, po ktorom túžia. Ježiš sa predstavuje ako identifikácia s Otcom. „Kto vidí mňa, vidí Otca.“ On a Otec sú jedno. On je viditeľný obraz neviditeľného Boha, v ktorého veríme.

Otázky na zamyslenie:

- 1. Čo by som robil, keby som mal čeliť rovnakému utrpeniu ako Zuzana?*
- 2. Viera je vzťah. Je môj vzťah s Bohom živý, alebo len formálny?*
- 3. Uvedomujem si, čo najviac oslabuje moju vieru a vzdáľuje ma od Boha?*